

هریس، تامس ای. (۱۳۹۱). وضعیت آخر (اسماعیل فصیح، مترجم). تهران: نشر نو

اتیسم و سبک های درمانی آن

ساسان بنی بوگری^{1*}، محمد گنج خانی^۲، محسن رحیمی یان^۳

چکیده

اتیسم یک اختلال رشدی-عصبی می باشد که کودک را قبل از سه سالگی درگیر می کند. مشخصه این اختلال ناتوانی در برقراری ارتباط می باشد. بسیاری از متخصصین زمینه ژنتیک را عامل و بعضی شرایط حاکم در دوران بارداری و عوامل محیطی را دخیل می دانند.

نبود شناخت دقیق از علت این اختلال، درمان قطعی آن را غیرممکن ساخته است. اما اقداماتی با هدف به حداکثر رساندن سازگاری شخص طراحی شده اند. سبک های درمانی موجود بر مداخله زود هنگام شناختی-رفتاری تاکید دارند. سبک های درمانی گوناگون تاکنون شناخته شده است.

سعی ما در این مقاله بر ارائه مهمترین و موثرترین آنها طبق شواهد تحقیقاتی محققان بوده است. در موسیقی درمانی توجه مشترکی که هنگام نواخته شدن موسیقی بین کودک و مربی ایجاد می شود اهمیت بسیاری دارد. درمان های مبتنی بر یکپارچگی حسی از طریق تحریک حواس کودکی که به طور خطرناک و نادرست خود تحریکی می کند و رفتارهای خود آزارانه از خود نشان می دهد مفید واقع می شود. در روش تسهیل ارتباط کودک با استفاده از ابزارهای ارتباطی مانند صفحه کلید با دیگران ارتباط برقرار می کند و مفاهیم را به وسیله ی آن انتقال می دهد. در مداخله به روش فعالیت های زندگی روزمره تاکید بر ایجاد توازن میان اجزاء جسمی، عاطفی و هوشی کودک است.

نکته مهمی که باید به آن اشاره کرد این است که هیچ کدام از روش ها به تنهایی اثر قابل توجهی ندارند و تنها در صورتی موثر واقع می شوند که با یکدیگر ادغام شده و همه جنبه های اختلال طیف اتیسم را در بر گیرند.

کلید واژه: سبک های درمانی اتیسم، اتیسم، موسیقی درمانی، تسهیل ارتباط

1. دانشجوی کارشناسی

2. دانشجوی کارشناسی

3. دانشجوی کارشناسی